

Ehkä soitellaan

Humppa ♩ = 120

1. Näin mie-te

kul-kee jäl-leen ai-kaan, sen het-ken men-neen ou-toon tai-kaan. Mä y-hä
muis-tan kau-niin il-lan, kun y-li jär-ven kuu loi sil-lan. Näin si-nut
sil-loin en-si-ker-taa, en sul-le mis-tään löy-dä ver-taa. On muis-to
par-hain pie-nen het-ken, kun kans-sas il-taan tein tuon ret-ken.
Jos-pa voi-sin vie-lä ker-ran, kai-ken löy-tää uu-del-leen.
Käy-dä vaik-ka het-ken ver-ran, tie-tä kans-sas huo-mi-seen.
Läh-dit maa-il-maan, mul-le loh-tuaan, suo vain lau-see-si vii-me-i-nen.
Eh-kä soi-tel-laan, eh-kä koh-da-taan, muis-taa vie-lä voin sen. Jos tie-si sen.

2. Jos tiesi voisit kääntää vuoksein,
ja vielä kerran löytää luoksein.
Kai meille kuu taas silloin hohtais,
ja silta sen vain onneen johtais.

Voi tuuli luokses viestin kantaa,
nyt yksin kuljen järven rantaa.
Vaan silti tunnen niinkuin ennen,
käyt yhä kanssain onneen mennä.

Jospa voisin vielä kerran,
kaiken löytää uudelleen.
Käydä vaikka hetken verran,
tietä kanssas huomiseen.

Lähdit maailmaan, mulle lohtuaan,
suo vain lauseesi viimeinen.
Ehkä soitellaan, ehkä kohdataan,
muistaa vielä voin sen.